

קורונה/ סיגל מיזלף רווה 26.3.2020 לאחר עריכה

קורונה, קורונה, יום בהיר אחד הופעת
בלי התראה מוקדמת בלי הזמנה אחת!
שינית לנו את כל החיים,
נעלת את כולנו בתוך הבתים
בלי שנצא החוצה ונרגיש בודדים.
אנחנו בבידוד יום יומי, אבודים.
מאיפה את קורונה? מאיפה באת?
את לא מבינה לכמה נזק גרמת?
הרסת לנו את המדינה והותרת רק בכי
אינך רצויה פה וכמו שבאת לכי, לכי!
הלוואי שהמשק וחיינו ישובו מהר למסלולם.
את הרמז שרמזת לנו הבינו כולם.
הבנו את הרעיון ועכשיו את מוזמנת ללכת
ולהיעלם מהעולם עוד לפני השלכת.
לעוף מכאן, שלא ייגרם נזק כבד יותר
ולא לשוב, לא לעולמנו ולא לעולם אחר!
הוי, קורונה, קורונה מאיפה באת, מסין?
חזרי אליה, כי ראשינו כאן, בפניך לא נרכין!

8/5/2020 סוף עידן הקורונה / סיגל מיזלף רווה

קורונה קורונה, הגעת אלינו בלי התראה מסין
הבנו את הרעיון, למדנו הרבה בחודשיים שהיית פה
הגיע הקיץ החום הגדול ואת לא שורדת.
הגיע הזמן שתלכי
איזה כיף שאת הולכת מאיתנו ולאט לאט החיים יחזרו למסלולם
כיף לראות את הקניון מתעורר לחיים.
ואנחנו מיום ליום מתחזקים וחוזרים לחיים.
טיולים, בילויים וכיף
מחכים לנו מעבר לפינה
אוי קורונה קורונה
כמה טוב שהגיע הקיץ
ואת הולכת מאיתנו,
כי הרי בחום הגדול את לא שורדת.
ושלא תחזרי לעולם,
את הרי לא רצויה פה.

11/4/2020 רוח נושבת, לאן נושבת הרוח? / סיגל מיזלף רווה

רוח רוח כמה את חזקה נושבת בחוץ
גשם זלעפות בחוץ משקה את העצים והפרחים
אחרי כמה ימים של חום חשבנו שהחורף כבר מאחורינו
ואנחנו בבית בהסגר לא יכולים לצאת.
מחכים בקוצר רוח לקיץ שיגיע השרב וישמיד את וירוס הקורונה
ואולי כך נוכל לצאת בתופים ובמחולות לקראת חזרה לשגרה .
כמה אנחנו יכולים להיות בבית בלי לצאת.
מחכים לחזור לשגרה לטייל בחיק הטבע לראות עולמות מופלאים.
האביב כל כך יפה ואנחנו בבית בהסגר

בעקבות הרוח שנשבה ביום שבת, יום סגרירי. ישבתי בסלון וכתבתי את השיר

רוח, מצב הרוח...לאן נושבת הרוח? אורך רוח, קוצר רוח, גס רוח, ארבע רוחות השמים,
אבעבעעות רוח, רוח נבואה, עז רוח, רוח וצלצולים..

לברר אם שמחה הקלידה את לאחר העריכה.

אביב הגיע / סיגל מיזלף רווה 13/4/2020

לצוד אביב,

הפכתי להיות ציידת של תמונות בטבע, חלום של ציד...

איזה כיף שבא אביב

מסתכלים סביב שמש קורנת וצוחקת

רואים בכל פינה הכול פורח וירוק כלניות רקפות

פורחים להם בכיף

שדה שלם של חרציות איזה יופי ליראות את הכול צבוע בצהוב

רק חבל שאנחנו לא יכולים לטייל בחיק הטבע .

ולראות כמה הארץ שלנו יפה אלה רק ליראות מבעד החלון את כל השדות פורחים

ואנחנו חולמים שמדלגים בין הכלניות והחרציות בכיף כי עדיין אנחנו בהסגר מתי זה יגמר

בטח בקיץ שיהיה שרב זה יעבור או שימצאו תרופה או חיסון

הינה אנחנו מתקדמים מקווים שהחזרה לשגרה תהיה מהירה שלוה ובריאה.

השוואה בין האביב שיבוא לקיצו כשהשרב יכה בנו מול הקורונה שתעלם

כשימצא החיסון.

גשם ברכה / סיגל מיזלף רווה 25/5/2020

גשם גשם משמים

איזה כיף יורדים המים

טיפה אחר טיפה נופלות/ נופלת ארצה

מנקות/ שוטפות את האוויר מהשרב הכבד

איזה כיף שיתנקה האוויר

ווירוס הקורונה יחלוף מהעולם

ילך ולא יחזור

ואנו נחזור מהר לשגרת יומנו המלאה.

כתיבה בעקבות תרגיל כתיבה /סיגל מיזלף רווה 25/5/2020

משחק בין פנים לחוץ

ריח דשאים דובבים/

ריח דשא לאחר הגשם

טנא מלא כוכבים

עמוק,

הנה פעמיר קרבים אלי

גם שהזמן חלף לו

פועם לבי,

עמוק בטל

לפני מפגשי הכתיבה הכול היה נעול אצלי בתוך הכספת

ופתאום דברים מתחלים לצאת החוצה.

אחרי שאני קוראת אני שואלת עצמי,

הייתכן זה מה שאני עברתי?

האם אני כתבתי את זה?

(בעקבות שירה של לאה גולדברג)

שבועות מלא הטנא / סיגל מיזלף רווה 25/5/2020

הנה קרב ובא חג השבועות
מילאתי את הטנא במלא העוצמות
מלא בחום, באהבה, בשמחה ובצחוק
כמה כבד הטנא, כמעט ואינני יכולה להרימו
איזה כיף שמלא הוא,
כי לתת יש לי הרבה

חשבתי על הלב שלי,
יש לי המון מה לתת.
הלב והגוף רחב, מלא נתינה
אבל לפעמים לא מעריכים את זה.
לפעמים אין מי שיקבל וייקח

קשה לי עם הפגיעה, כשלא לוקחים ממני
כל החיים נתתי וויתרתי על דברים ובגלל טוב הלב שלי היום אני 'אוכלת אותה'.

מסתובבת ומסתובבת... כמו השווארמה על סיח#39;/ שיפוד ענק הלוהט ומסתובב לאט לאט.

כך גם אני לזהטת בתוכי ומחפשת את עצמי. מסתובבת בבית ויום רודף יום ואני מחפשת מה לעשות עם עצמי... למעשה לא קל לי להיות לבדי ותודה לאל, שעומרי שלי בבית איתי. אני נכה, ולא יכולה לסדר לנקות או לעשות בעצמי הרבה בבית, רק צופה מהחלון ומצפה שהקורונה תחלוף ותיעלם! אפילו הזקנים לא זוכרים מגפה מסוג כזה, הרואה ואינה נראית, ותוקפת קשישים וצעירים כאחד!

אני יוצאת מחוץ לביתי לקניות ובדרך, בהליכה איטית רואה פריחה אדירה מסביב. פרחים, עצים מבלבלים וחושבת, איך הקורונה באה עלינו דווקא בעונה הכי יפה בשנה. הטבע, באביב פורח ואנו נעולים בבתינו ולא נהנים כשהטבע מתעורר לחיים. נלאיתי מלשבת מול הטלוויזיה, וטחורים, אני לא רוצה לגדל. לנקות, כאמור איני יכולה ולכן מצאתי ניחומים בכתיבה ואני תוהה, מדוע קיבלנו את העונש הזה? מה גרם ליושב במרומים לכעוס עלינו כל כך, שהביא על ראשינו את הצרה הזאת? אני מסתובבת, כמו על הגריל, בוערת בתוכי ונזכרת בגעגוע בחיי לפני בוא הקורונה. נעשיתי כמהה לשגרה של חיי: לעסוק בספורט, ללכת לחוגים, לפגוש חברות ובמקום אני זוכה בעצבות רבה.

נותרתי בביתי עם עומרי שלי והמחשב. אפילו ליל הסדר יהפוך עבורנו ליל;quot; הסגר"; כמו

שקוראים לו אנשים בחיך מר. דיברתי עם חברתי הטובה לבנה והחלטנו שבמקום שנחגוג לבד את ליל הסדר נוכל לחגוג יחדיו באמצעות הוידאו, ב'זום'; ואז נחוש עומרי אני והיא

ידידתי לבנה את החג בשמחה וזה יכול להיות נחמד ומעניין, שכן זו הפעם הראשונה שאני חוגגת את ליל הסדר בדרך מיוחדת זו.

במחשבה שנייה הרהרתי בליבי, בכל רע יש גם טוב ואם אני רוצה עלי לראות את חצי הכוס המלאה. חשבתי על כך, שאני חוסכת כסף בשל הקורונה: לא יוצאת לבלות, לא ממלאת דלק במכונית ובכל זאת, כמו בסירה הנעה מצד לצד אני מביטה בטוב וברע ועדיין מרגישה עצב בלב ומצפה לשגרת החיים שתחזור שאזכה לנסוע ולראות עולם, לבלות עם חברות והגעגוע גדול והמחשבה שעלינו להעריך את מה שיש לנו בין אם גדול ובין אם הוא קטן. כי יש גם קורונה קטנטנה ובלתי נראית העשויה לגזול מתחת ידינו את אותה שגרה, שלא תמיד

הערכנו במידה הרצויה ולקחנו אותה כמובנת מאליה.
למרות כל זאת אני מסתובבת לזהטת, אך רואה אור בקצה המנהרה.